

Mati.

ZGODOVINSKA POVEST.

Po Bolandenu priredil K.

(Dalje.)

Obmejni grofje so bili važna naprava za one čase. Njih dolžnost je bila paziti na meje, da niso sovražniki uhajali čez nje, da so obranili stanovalce pred napadi in pred raznimi roparji. Ko so slovenske dežele prisiljeno priznale nemško nadoblast, poslal je nemški cesar v deželo veliko takih nemških obmejnih grofov, katerim je dal velike pravice. Bili so varuhi zatiranih in preganjanih, pa tudi najvišji krajevni sodniki in zastopniki cesarjevi v svojem okrožju.

V žalostnih časih, v katerih se vrši naša povest, so pa postali ti obmejni grofje prav navadni roparji, ki so sami stiskali ubogo ljudstvo in ga izžemali, kolikor so le mogli. Še dan danes ve naše slovensko ustno izročilo povedati strašne zgodbe o krutosti in brezsrčnosti teh grofov in

njih valpetov. Če so namreč ti obmejni grofje že na Nemškem tako počenjali, kaj so še-le počenjali po slovenskih zemljah, kjer so smeli vse, kjer se ubogo ljudstvo ni smelo in ni moglo nikamor pritožiti. Tak grof je že skrbel, da je naredil iz ubogega Slovenca pravega sužnja, s katerim je smel narediti vse, kar je hotel. O ko bi kamenje po slovenskih goricah in livadah moglo govoriti, kako žalostna bi bila ta povest nemške krutosti in brezsrčnosti, ki je vsakega izmed njih oškropila z grenko solzo ali s srčno krvjo ubogega slovenskega oratarja — nemškega sužnja. Da, s solzami je kropil slovensko svojo milo zemljo Slovenec, nemški grof se mu je prešerno smejal in ga pretepal. Ako se je kdo le malo pritožil, strašne ječe po teh graščinah so bile

odgovor na njegove pritožbe. Koliko ubogih slovenskih nedolžnih žrtev je po teh graščinskih ječah poginilo vsega hudega in gorja. — Sovražniki svete cerkve, ki toliko lažejo o podzemeljskih ječah, katere so baje našli po samostanih, naj bi šli gledat po teh graščinah brezverskih grofov. Da, ne ve zgodovina niti enem samostanu, da bi se bile te ječe res kje našle, pač pa jih ima vsaka graščina brezverskega graščaka. Tak obmejni grof je bil izanski graščak Wikbert za ljubljansko okolico. Njegova družina je dobila od vlade celo lepo Izansko pokrajino z Krimškim pogorjem, kjer so na Kureščeku imeli svojo pristavo in lovsko letovišče, kjer so prebili v letnih mesecih. Njegov oče še ni bil tako divji. Toda sedanji grof, njegov sin je bil pa človek brez vsakega človeškega čuta. Težki so bili časi, katere je imelo ubogo izansko ljudstvo pod njegovim gospodarstvom. Odiral, stiskal, pretepal in tudi pobijal jih je, kakor živali. Zastonj ga je ubogo ljudstvo prosilo milosti in usmiljenja. "Slave — Sclave" jim je imel ravado odgovarjati. Slovan je suženj! Parokrat jim je pa potrpežljivost ušla in so se uprli in prišlo je do krvavega spopada. Toda kaj so mogli proti njemu, ki je bil za mogočnim graščinskim zidom in je imel vedno par sto vojakov okrog sebe.

Imeli so tudi svojo cerkev na Igu in tudi svojega duhovnika. Toda duhovnik ni mogel gledati teh strašnih krivic, katere je trpelo ljudstvo, zato je šel večkrat v graščino in se pritožil. In ko vse to ni pomagalo, šel je v Bistro in skupaj s Patrom Janezem sta se pritožila na vlado, ki pa seveda ni storila ničesar. Saj je to slovensko ljudstvo. Slovenec je pa — Slave = Sclave — suženj — žival! Vendar ko je izvedel graščak o tožbi župnikov, poklical ga je k sebi v graščino na odgovor. Ljudje so ga videli iti v graščino. Iz graščine priti ga nihče ni več videl. — Izginil je! Kam? Graščinski ljudje niso hoteli ničesar vedeti. Toda globoko v strašni ječi je vzdihal in u-

miral počasne smrti—izanski župnik, ki se je drznil tožiti obmejnega grofa.

Kako vse drugače je bilo pa v Bistriški okolici. Vas Jezero je bila zadnja vas proti Igu, ki je spadala pod Bistro. Od tod je šla meja čez Planinco proti Raktini in proti Logatecu nad Vrhniko proti Brezovici, Gorice čez močvirje do Jezera. Ljudstvo je živelo srečno in zadovoljno. Marljivi redovniki so učili ljudstvo umnega kmetovanja in zlasti osuševanja barja. Že takrat se je zlasti začelo osuševati močvirje pod Preserjem in dalje ob krilu proti Borovnici. Vidno blagostanje se je videlo v celi bistriški župniji. Imeli so dobro urejeno trgovino čez Vrhniko v Trst, kamor so šli velikanski tovorni vozovi dan za dnem. Tako so ljudje spravili v denar vse svoje pridelke.

V vsaki vasici je bila tudi takoimenovana nedeljska šola. Vsak izmed očetov redovnikov je imel eno izmed teh vasic v svoji oskrbi in vsako nedeljo so se razšli po teh vasicah, kjer so opravili službo božjo in tudi šolo.

Vse to so pa videli Izanci. Kako so blagrovale srečne Bistrane. Veliko bi se jih rado izselilo v bistriško župnijo, pa jim grof Wikbert ni dovolil. Le nekaj jih je skrivaj ušlo, pa še za tistimi je poslal svoje vojake, da so jih poiskali in prignali nazaj. Bili so občutno kaznjevani in sicer javno, da je tako graščak ostrašil druge, da so se bali enakih kazni in raje trpeli. —

Vendar je pa grofa Wikberta silno jezilo, ko je čul te opazke o sreči bistriških podanikov.

"Seveda ti hinavski fanatiki se hlinijo temu neumenmu ljudstvu! Proč ž njimi! Vse te proklete hinavce treba pobiti. Samo v nadlego so nam na svetu." je večkrat govoril razjarjen ko je čul opazke o Bistri.

In res je mislil že na to, kako bi se iznebil teh neljubih sosedov.

Posebno ga je pa razkačilo, ko je čul, da ga je Pater Janez šel tožiti vladi skupaj z župnikom.

"Maščevanje! Maščevanje temu pro-

kletemu kutarju!" je kričal, divjal in žugal s pestmi. "Le čakaj ti črni! Bova že prišla skupaj!"

Vendar je bil pa vpliv Bistre prevelik, kakor da bi si bil Wikbert upal javno nastopiti. Da, ko je nekikrat prišel Pater Janez s svojim sobratom svarit grofa, ko se je ljudstvo zateklo v Bistvo po pomoč in varstvo, še celo prijazen je bil ž njim, ga pogostil in vse obljubil. Le enkrat se je izpozabil, da ga je razžalil. To je bilo pa takrat, ko je ugrabil lepo dekletko nekega kmeta in jo imel zaprto v svoji graščini. Nesrečni oče se je zatekel v Bistvo in prosil pomoči. Pater Ja-

nez se ni pomišljal temveč odšel nemudoma na Ig. Wikbert je bil nekoliko pijan, ko je prišel P. Janez. In tedaj mu je jeza ušla. Toda Pater Janez je takoj užaljen vstal s stola, se odločno pritožil in si prepovedal tak nastop. Zažugal mu je s tožbo na samem cesarskem dvoru. To je toliko pomagalo, da se je ugriznil v ustnice, izpustil dekleta in bil prijaznejši. Toda sovraštvo in maščevalnost je pa rastle. —

V takem razmerju je živel graščak z bistriškiimi menihi, ko je žid Braun Ben Abba odšel zgodaj zjutraj po onem nesrečnem dnevu iz Bistre proti Igu.

(Dalje prihod.)

APOSTOLSTVO LAJIKOV.

za mlade in stare priredil F. V. P.

Konec.

6. Apostolstvo molitve.

Še enemu apostolstvu moramo posvetiti nekaj besed, kar smo sicer že tu in tam omenili, namreč apostolstvu molitve, ki je najvažnejše med vsemi, kajti na božjem blagoslovu je vse ležeče. "Ne tisti, ki sadi in zaliva je kaj, temveč oni ki da rast, tedaj Bog." Izpreobrnitev duš je delo milosti; tega ne smemo nikdar pozabiti. Milost božjo in blagoslov je pa treba izprositi. "Prosite in se vam bo dalo." Zato mora to apostolstvo vse druge spremljati. Lahko si apostol tiska; toda takoj pri tem moraš moliti, da bo dobro berilo našlo odmev in da bi rodilo dobre sadove. Ako si apostol družine; takoj moraš tudi moliti, da bo tvoje delovanje imelo uspeh. Če si apostol v delavnicah in če ne moliš, bodo vsa tvoja prigovarjanja padla na kamenita tla. Ako bi bil povsod apostol, toda povsod je potrebna molitev, ki je ravno tako važna, kakor tvoj dobri namen.

Tako je apostolstvo molitve najvažnejše, ki vsa druga prekosi in je vsemu drugemu to, kar je glava telesu.

"Drugi naj molijo; jaz sem apostol pe-

reša," je rekel nekoč znani pisatelj. Nekaj let za tem je odpadel od vere.

Vsi pravi apostoli so zato možje molitve, možje verskega prepričanja, možje, ki hrepene po krščanski popolnosti. Iz tega dobivajo moč obvladati samega sebe, iz tega zajemajo moč in blagoslov za svoje delovanje.

Mallinckrodt, sloveč borilec za katoliško Cerkev v nemškem kulturnem boju je črpal svoje moči v pogostem obiskovanju svete maše in v prejemanju sv. obhajila. Če je celo noč potoval, ni opustil, da je šel drugo jutro k sv. zakramentu. Če je imel kak znamenit govor, vselej je prejšel k mizi Gospodovi. Windthorst je bil velik in zvest prijatelj sv. rožnega venca. Znano je, da je O'Connell v onih sejah v parlamentu, s katerimi je oslavil svojo ime, sloneč ob stenu molil javno rožni venec. Ti možje so bili možje molitve in zato so nadkrilili druge, zato so bile njih besede ognjevite, zato so bili blagoslovljeno orodje v rokah božjih, vzor vsem katoličanom, občudovani od vseh ljudi in izvoljeni bojovníki Cerkve.

Da, ravno iz resnične molitve izvira pravo apostolsko delovanje. Če drugega nič ne moreš storiti za blagor svojega bližnjega, veliko lahko storiš z molitvijo.

Sklepna beseda.

Tudi dandanes ima Cerkev svojo oporo v krogih lajkov in priznati se mora njih veliko delovanje. Toda število teh je veliko premalo. Koliko jih je, ki so vsega spoštovanja vredni možje, toda majnka jim odločnosti in so brezbrizni. Premalo podučeni o potrebah časa, tavajo kar tako tja vendan; ni kratko rečeno, organizirani niso.

Velike važnosti za povzdigo katoliške misli v Ameriki so društva Najsvetejšega Imena. Tu se možje med seboj izpoznajo in ker vidijo, da niso sami, temveč je za njimi cela armada vernih mož, ki se bore za iste cilje, za isto prepričanje za katero so sami navdušeni. Zlasti za nas Slovence so ta društva zelo potrebna, da zajezimo pogubonosno delovanje verskih in narodnih sovražnikov, katerim je trn v peti vse, kar jih ovira v njih sleparstvu.

Narodni izkoriščevalci predobro vedo, kolikega pomena je za slovenski narod dobro berilo, zato besne in kriče po svojem časopisju proti Ave Maria, ki dosledno stoji na braniku in razkriva njih sleparstvo. Ne brez vzroka pišejo: "hvala Bogu, da je le samo eden tak list v Ameriki, kakor je 'Ave Maria'." Ne brez vzroka, pravim, ker s tem, da ta list odkriva njih zlobne namene, jim je nemogoče, narod še nadalje slepariti s kakimi "kolomonovimi žegni" in "Vodiškimi Johancami." Pa vse njih javkanje ne pomaga nič več, kajti narod je izpregledal. Niste več osamljeni, Vi katoliški možje, niste več osamljene, Ve katoliške žene, kajti za vami stoje tisoči, ki so istega mišljenja z vami in istega srca. Zato naprej! Naprej za društva Najsvetejšega

Imena in društva Krščanskih mater. Naprej za katoliški tisk! Razširjajte dobre liste, podpirajte jih — in naročajte dobre knjige. Kdor sedaj ne vidi resnobe časa, mu ni pomagati! Vzemimo Zvezo Kat. Slovencev, koliko bi se lahko dobrega storilo, če bi bilo več zanimanja za dobro berilo. Misijonsko je delovanje te Zveze, ki potom dobrega čtiva nudi narodu zdrave duševne hrane.

S tem, da razširjate dobro berilo, ste apostoli v družinah, v delavnicah in tovarnah. Apostoli ste v svojih župnijah, apostoli ste v šolah, sploh povsod v vseh krogih. Zato bodite res pravi delavni apostoli vsi, možje in žene, dekleta in fantje, bogati in revni, učeni in neučeni. Sv. Cerkev ve ceniti one, katere je božja previdnost poslala na obrambna visoka mesta; ve pa tudi ceniti delovanje pripravega delavca in skromne delavke. Bodite apostoli povsod! Kjerkoli vam je mogoče storiti kaj dobrega, tedaj storite! Pred vsem pa naj vsak sam to stori, kar svetuje drugim. Bodite apostoli vzgleda in molitve!

Silni so boji moči teme proti luči resnice. Satan s svojimi pomočniki je organizoval celo vojsko tudi med nami Slovenci. Bog je dopustil to in nas je postavil, da stopimo na branik in kot junaki stopimo v prve vrste. "Zlato se po ognju tem lepše blesti," pravi pregovor. "Boj je prešel na lajike," tako je rekel vseučelišni profesor Dr. Alojzij Schmid ob slovesu, ko se je poslavljajal od možkega društva v Monakovem dne 25. marca 1895. "Boj je prešel na lajike! Obramba Cerkve je bila v prejšnjih časih izročena redovom. Po zatrtju teh je prešla na svetno duhovščino, da jo je branila. Sedaj pa — so lajiki oni — kateri naj bodo ne le pasivni temveč aktivni branitelji večnih resnic.

Zmaga bo pa gotova, če bodo lajiki šli skupno roko v roki s svojo duhovščino.

POSVETITEV DRUŽIN PRESV. SRCU.

P. B. S.

Sv. oče Benedikt XV. srčno želi, da bi se krščanske družine posvetile presv. Srcu Jezusevemu. S tem želi doseči, da bi ljudje v sedanjih hudih časih posebno častili Jezusovo Srce, da bi Jezus zavladal v vseh krščanskih družinah kot pravi naš kralj; kajti mnogo je družin, kjer odmeva dannadan bogokletni klic: Nočemo, da bi On vladal nad nami.

Največje zlo, ki tepe sedanji svet je to, ker se več ne priznava oblasti nad seboj. In ta upor proti oblasti se je razširil tudi že v posamezne krščanske družine.

Potrebno je torej, da se spoštovanje do oblasti zopet uvede med ljudi. To pa se more zgoditi edino s tem, da spoznajo podlago ali temelj vsake oblasti namreč sv. vero. Kot najbolj vspešno sredstvo k pravi veri ter k življenju po veri je pa ravno posvetitev družin presv. Srcu Jezusevemu.

To slovesno posvečenje se opira na izrecno voljo našega Zveličarja, ki je obljubil bl. Margareti Mariji, da bo posebno blagoslovil one, ki imajo in časte podobo njegovega Srca; podelil bo mir družinam in posebno varstvo in pomoč.

Blažena Margarita Marija je bila prva, ki je storila to posvetitev po želji Zveličarja dne 20. jul. 1685. Odtedaj so storile isto neštete družine ter s tem priznale, da je naš Bog naš prvi kralj, ki naj vlada tako družine kot posameznega človeka, narode in ves človeški rod.

To posvečenje ni torej kaka novotarija, ker je že toliko časa v navadi po vsem

svetu. Kar je novega pri tem je edino od sv. Cerkve potrjeni obred te posvetitve ter organizacija, ki širi in pospešuje to posvetitev družin presv. Srcu. In to organizacijo širiti namreč po danem obredu posvečevati krščanske družine presv. Srcu Jezusevemu so sv. oče Benedikt XV. blagoslovili in skreno priporočili.

Kako se pa opravi posvetitev? Obred posvetitve kakor že omenjeno je nov ter obdarovan z odpustki, obstoji pa v naslednjem. Na odlično ali častno mesto v hiši se postavi podoba ali kip Jezusovega Srca, kateri naj bo okrašen s cveticami, če možno. Hišni oče zbere vso družino okrog kipa Jezusovega Srca. Ako je mogoče, naj bi vsi odraščeni člani družine prejeli isti dan sv. obhajilo. Zato je prav pripravno, da se za ta obred določi ali praznik Jezusovega Srca ali rojstni dan očeta ali matere ali sploh kak za družino pomenljiv dan. Tudi prijatelji družine se lahko povabijo k posvetitvi. Ako ni zadržan župnik, izvrši on ta obred. Najprej blagoslovi podobo ali kip in nagovori navzoče, razloživši pomen obreda, posebno, da spoznajo tesno vez mej svetiščem doma in v cerkvi. V obeh je ravno župnik postavljen, da oznanuje besedo življenja. Želeti je torej, da izvrši ta lep obred domači župnik, vendar ni neobhodno potrebno. Namesto mašnika lahko ali gospodar ali gospodinja ali kak drug član družine opravi to posvetitev samo, da je bila podoba Jezusovega Srca poprej blagoslovljena po mašniku. — Ko so vsi člani kolikor možno, zbrani pred

Srce Jezusovo.

blagoslovljeno podobo Srca Jezusovega, se moli najprej apostolska vera, potem pa molitev posvetitve. Moli se tudi za odsotne in umrle ude družine, in na to postavi gospodar podobo ali kip na najbolj odlično mesto v hiši. K sklepu se zmoli "Češčena bodi Kraljica." Vsi sklenejo, da hočejo v posebni časti imeti praznik Jezusovega Srca kot cerkveni praznik, da prejmejo ta dan sv. zakramente; ta dan jim bodi tudi hišni ali domači praznik, da se tudi na zunaj odlikuje ta dan. To je zlasti za otročiče velikega pomena, ker se v zgodnji mladosti seznanijo s svojim božjim Detoljubom. Na ta način bo naš Zveličar skupaj z družino, deleč jim svojega duha, da se bodo mogli po njem ravnati v svojih mislih, besedah in dejanjih. Pred podobo Srca Jezusovega naj opravi vsak večer družina skupno večerno molitev. Posvetitev naj se obnovi na dan obletnice, na praznik Jezusovega Srca in pri kaki drugi pomenljivi priliki.

V potrjenje, da je bilo opravljeno posvečenje presv. Srcu Jezusovemu se vpiše ime družine v spričevalo, katero se dene v okvir in obesi na steno.

ODPUSTKI.

Sv. oče Benedikt XV. so dne 27. apr. 1915 toplo priporočili vsem krščanskim družinam to posvetitev Srca Jezusovemu in so za ves svet podelili odpustke, katero so dovolili papež Pij X. za Čile, so pa naslednji:

1.) Odputek 7 let in 7 krat 40 dni vsem članom družine, ki so vsaj s skesanim srcem pričujoči pri obredu posvetitve družine Srcu Jezusovemu.

2.) Popolni odpustek istim, ki so prejeli ta dan sv. zakramente in v cerkvi molili po namenu sv.očeta.

3.) Odpustek 300 dni na dan obletnice posvetitve, ako se ponovi posvečenje pred podobo Jezusovega Srca.

ZABAVLJAČ.

Legenda, spisal F. V. P.

Pravijo, da noben zabavljac ne more v nebesa priti, ker tam je prostor samo za mirne ljudi. Tak zabavljac bi še celo v nebesih kalil mir, in delal zdražbe. V klub temu je pa le eden tak zabavljac prišel v nebesa. To je bilo takole:

Toničev Pavel je umrl. Že precej časa je bolehal in smrti se je zelo bal, dasi se ni moglo o njem reči, da je bil strahopeten človek. Bolečine je, če že ne voljno, pač pa vsaj brez godrnjanja prenašal. Na smrt ni nič rad mislil. Ana njegova sicer težko preizkušena, toda vrla žena mu o tem kar omeniti ni smela. Njegovi prijatelji so prihajali k njemu in ga tolažili, kar se mu je zelo dopadlo. Toda vklub temu se je porajal v njegovem srcu nekak strah, da ni pri njem vse tako v redu, kakor bi moralo biti.

Bal se je vprašati zdravnika, kako je z njegovim zdravjem, slednjič se je pa vendarle ojunacil in vprašal.

"Kako je z menoj, gospod doktor?"

"Prav slabo za ta svet," je bil odgovor, "pripravite se na slovo od tega sveta."

Nek notranji glas mu je pa tiho šepetal: "Pavel, pripravi se za pot v večnost! Katoličan si bil in kot katoličan umri!"

"Pošljite po gospoda!" je zahteval. Dobro pa je vendarle, da imamo novega župnika. Stari je kakor nalašč umrl, — Bog mu daj dobro in mu grehe odpusti, kakor mu tudi jaz odpuščam. Gotovo bi on ne hotel priti k meni, ker sva si bila zmiraj v laseh. Dobro je, da je že v večnosti, zato mi je laglje odpustiti."

Duhovnik je prišel in podelil umirajočemu zadnje tolažbe svete vere. "Pro-

fiscere, anima christiana," še nekaj vzdihov — "prosi — za—nas grešnike — zdaj—in—našo—smrtno—uro— Amen!" — in Toničev Pavel je bil mrlič.

Mrtev! — Kakor blisk se je pojavilo pred njim oko božje. Uboga duša je izpoznala sedaj vse jasno in natančno. Pred njo je ležalo celo življenje z vso svojo revščino, neumnostmi in nasprotstvi. Kakor bel trak se je razprostiralo za njim celo njegovo življenje. Tu pa tam je bil trak pretrgan in zopet zelo slabo skupaj zvezan, na več krajih je bil umazan in blaten. — Velik del traku je bil skoraj preperel in za ta trak je visela njegova duša. Že se je trgala trak na dvoje, toda neka bela, tresoča roka je prišla oba konca in zopet naredila nov voz — Toničevega Pavla duša je bila rešena pogubljenja.

"Zahvaljen Jezus in nebeška Devica!" je vzdihnila duša, "sedaj izpoznam, kako blizu pogubljenja je šla moja pot. — Skoraj bi me moji grehi potegnili v pekel. Srečna zadnja ura, katere v resnici nisem zaslužil! Oh, da bi le skoraj prišel iz te teme!" Nič nečistega ne more v nebesa priti! — Moj Bog, v vice moram, v vice, do konca sveta. Že je stal pred velikansko pečjo, ki je žarela vročine, ko je zaslišal glas, tako ljub in znan, tako lep, kakor zvonjenje iz lin domače cerkve, glas zvonov, s katerimi se je tolikokrat bahal, da jih je on kupil —

"Toničev Pavel!" se je začul klic.

Uboga duša je vstrepotala. "To je klic iz neba. Ljubi Bog, ki ne ostane nikomur dolžan, ni pozabil na moje zvonove." — In glej — v resnici — pred njim je stal poslanec božji, ki mu je obrisal rjo iz oči in ga je peljal pred nebeška vrata. Kako je bilo vse lepo! Tako prijetno toplo, tako milo, kakor še ni nikdar občutil. In še le krasno blaženo življenje v nebesih! To je kraj, kjer se boš večno odpočil! —

Ni mu bilo treba dolgo čakati. Nebeški vratar je stal že pred njim v vsej svoji nebeški časti. Na zlati mizi je bila odprta velikanska knjiga in zgoraj je videl napisano svoje ime z debelimi črkami. Stran

je obsegala dve koloni. Leva je bila vsa popisana, na desni je pa bilo le tu pa tam kako znamenje in še to domalega izbrano." To je računski knjiga tvojega življenja!" Računi so gotovo v redu, si je mislil Pavel, kajti Sv. Peter je pravičen; toda, ko je ta naglo pregledal prvo in drugo kolono, mu je obraz otemnel, kakor bi se ne strinjali dobro računski.

"Tvoje ime je Pavel Tonič?" je izpregovoril Sv. Peter, ki ga je motril s svojimi izkušenimi očmi.

"Da! tako je zapisano v krstnih bukvah Šent Mihelske fare", je odgovoril Pavel.

"Dobro! Toda tukaj v teh bukvah je zapisano, da nisi plačal vseh dolgov. Sicer si res nekaj storil za cerkev, toda kar tvojo zadevo tukaj obtežuje je, da si bil zabavljajč. Večkrat si deloval proti svojemu župniku, katerega je Bog postavil za dušnega pastirja v tvojo župnijo. Vedno si mu nasprotoval in ga tudi obrekoval pri drugih faranih, ki so ga radi imeli in si izpodkopaval njegov ugled. Več dobrih faranov si odvrnil, da niso več v cerkev hodili, ki so prej, kakor se spodobi spoštovali svojega duhovnika. Sam si sicer hodil v cerkev, toda ne v domačo, temveč v drugo in to samo iz napuha in sovraštva. Ne le enemu sorojaku si zabranil, da ni storil svojih dolžnosti, katere bi bil drugače storil. Ljubil si prepir in si ga zato sejal — zato pa tudi sedaj ne boš užval miru, temveč boš žel, kar si sejal in boš šel tako dolgo v vice, dokler ne bo ves dolg na slovenski cerkvi plačan in tam boš čakal, odrešenja, četudi do sodnjega dne."

"Moj Bog, moj Bog!" je vskliknil Pavel, "ali res ni nobene pomoči? Ljubi sv. Peter, usmili se me, kajti do sodnjega dne bi rad bil v vica, toda tako dolgo, da bo dolg na naši cerkvi poravnani bo pa trajalo celo večnost."

"Tako misliš?" je odgovoril sv. Peter. "Čegava je pa krivda, da gre s to stvarjo tako počasi naprej? Ali nisi ti tega kriv in pa oni, ki so bili s teboj enakih misli in so vedno cerkvi nasprotovali; ki so sku-

šali preprečiti vsak župnikov načrt, samo če so o pravem času o njem zvedeli. Ali nisi bil ti tisti, ki ni hotel sodelovati, ko je imela župnija svojo veselico? Sicer so brez tebe ravno tako lahko opravili, vendar pa si letal okrog in še druge odvrnil, da niso šli na cerkveno prireditev. Veš to je bilo podlo in grdo! In vse to si delal samo zato, da si svojega dobrega in miroljubnega župnika jezil in žalil. Celó v časopise si pisal in lagal proti njemu. Sram te bodi!”

“Da! Res je, da sem bil staremu in celo predobremu župniku nasproten, toda tako ponižen pa on tudi ni bil, kakor bi kdo mislil. V nekaterih rečeh je bil še celo bolj trmoglav, kakor pa jaz. Midva bi se prav dobro razumela, če bi on poslušal moje nasvete. Tako pa ni bilo z njim nič opraviti. Glej, sv. Peter, nezameri, da ti povem naravnost: Mi smo plačevali, zato smo hoteli tudi imeti pri cerkvi besedo.”

Toda povej mi vendar, kdo pa je bil ta “mi”? Ali si bil ti sam, ki si kaj dal za cerkev, ali so bili tudi drugi zraven? Znano mi je, da so tudi drugi prispevali za cerkev, pa se niso tako širokoustili, kakor ti in pa tvoji tovariši. Slednjič pa še tvoji privrženci niso bili edini v svojem zabavljanju proti župniku. Glej, če si ti kaj hotel doseči in bi morala tvoja veljati, je že bil tebi nasproten debeli Andrejč, ki je tvoje nazore pobijal. Torkov Janez je pa bil zopet drugih misli, iz katerih sam ni izpoznal, kaj hoče, toda na vsak način je imel, ali hotel imeti prav. Kar na tri različne strani ste vlekli z vso svojo močjo in tako vprego naj potem župnik vodi? Kaj čuda, da se je za tako čast zahvalil in je tu pa tam v cerkvi takim zabavljajem resnico zabrusil v oči.

“Da! To je storil, toda jaz sem mu vse odpustil.”

“Kaj blebetaš, človeče!” je segel sv. Peter v besedo vidno nevoljen. “Kar je on proti tebi storil, nimaš ti nič odpustiti! Ali ne veš, da je Bog sam postavil

župnika, da bi pasel in vodil njegove ovce? Ti si pa bil, kakor je razvidno iz zapisnika knjige večnega življenja, zabavljač, in si hotel bolj sam voditi, kakor se pa ukloniti pastirju, kateremu ste bili izročeni. Ti si hotel vse voditi in imeti povsod prvo besedo, namestu, da bi se uklonil svojemu pastirju.”

Pavlu je bilo zelo neprijetno pri srcu ob tem pogovoru s sv. Petrom. Kakor nalašč se je prikazal tam v ozadju za skalami sam “bognasvaruj” in se peklensko zakrohotal.

Pavel je na ves glas zakričal strahu: “Vsi dobri duhovi naj hvalijo Boga!” —

“Poberi se!” je ukazal sv. Peter, in pošast je vtaknila rep med noge in izginila. Sv. Peter je nadaljeval:

“Pavel, ti si živel kot zabavljač proti svoji cerkvi, kot zabavljač stojiš tukaj, in kot zabavljač ne moreš iti v večno veselje— dokler vsega tega ne popraviš. Hočem ti biti usmiljen. — V vicah boš ostal tako dolgo, dokler ne omečiš svojega starega gospoda župnika, ki je sedaj v nebesih, da zastavi svojo prošnjo pred prestol Najvišjega in Najpravičnejšega. Glej, ravno tam se izprehaja s svojimi malimi. Poklici ga, slišal te bode, čeravno je daleč. Morebiti pride semkaj; obljubiti seveda tega ne morem. Kaj bi pa tudi pomagalo, če bi mu tudi zapovedal priti sem, ker si mi sam povedal, da je zelo trmast.”

Sramovala se je uboga duša ob tem očitanju, še bolj pa, da je izgledala tako žalostno.

“Toda, Peter, dragi, častiti sv. Peter, kako pa naj prosim svojega župnika za priporočilo, ker sem mu pa nekaj v jezi v obraz zabrusil, da še v nebesih nočem z njim skupaj bivati. Res, da nisem tako hudo mislil, toda, kaj bo rekel, če me bo tako umazanega videl; on je pa tako srečen in lep! Nikakor ne morem tega spraviti iz ust.”

"Dobro!" je odvrnil sv. Peter, "sedaj se pa kar spravi dol v peč in tam se pali do sodnjega dne!"

Tedaj se je pa začela tresti Pavlova duša. "Pri vseh nebeških prebivalcih te prosim — zlati moj sv. Peter, pokliči starega župnika in ti govori z njim. Mogoče mi bo pomagal iz strašne zagate!"

Sv. Frančišek je ravno šel mimo in slišal je ves pogovor. Srce se mu je topilo usmiljenja, zato je stopil k sv. Petru in rekel: "Brat Peter, bodi usmiljen z ubogo dušo! Samo reci mi in sam grem k župniku in bom posredoval."

"Kaj?" je začudeno vskliknil sv. Peter, "ti se hočeš za to dušo žrtvovati, ti, ko dobro veš, da so tvojo podobo hoteli iztrgati iz zastave pri podpornem katoliškem društvu, katerega si bil ti zaščitnik, in ta grešna duša je bila vzrok vsega tega? Ali si pozabil, da so samo vsled intrig te uboge duše, bili vsi proti svojemu dušnemu pastirju, katerega hočeš sedaj sem pripeljati? Veš, prijatelj, čudeže si delal na svetu, da si pa tako pozabljiv, tega ne morem razumeti. Pa pojdi, če hočeš in poišči župnika! Toničev Pavel bo že počakal — — —"

Minula je ura — Peter je imel veliko posla. Vedno novi potniki so prihajali iz vic in sveta. Prijazno se je vsakemu smehljaval nebeški vratar in cele trune so se vsipavale skozi nebeška vrata. Kako rad bi se jim bil Toničev Pavel pridružil! Toda bal se je ostrega Petrovega pogleda in se je sramoval svojega slabega in umazanega oblačila. Videl je pa vse. Videl je prihajati in odhajati trume in vedno več jih je bilo. Slišal je imenovati ime svojega nekdanjega prijatelja — Toneta Cvetka. Torej tudi ta razcapanec je med njimi, ki je bil vsak dan v krčmi, po noči je pa spal pod kapom, dokler ni slednič umrl v hiralnici. Toraj ta bo prišel prej v nebesa, kakor jaz, ki sem bil vedno dostojen človek! Toda Cvetkov Tone je že odšel med zvoki nebeške godbe dalje.

"Kje je vendar sv. Frančišek tako dol-

go, da ga ni nazaj?" je nevoljno izpregovoril sv. Peter. "Kar svetega Antona bom poklical, ta ga bo gotovo našel," si je mislil nebeški vratar.

Tedaj se je pa sv. Frančišek vrnil. "Kje imaš župnika?" je vprašal Peter —

"Kakor veš, da je vedno rad zbiral mladino krog sebe in tega se še sedaj ni odvadil. — Ravnokar je zbral krog sebe skoraj vse angelje, ki niso v službi in jim je pripovedoval svoje doživljanje. Otroci pa tako radi poslušajo. Nisem ga hotel motiti in sem samo od strani poslušal. Marsikaj lepega je vedel pripovedovati iz svojega življenja med svojimi farani, toda veliko žalostnih zgledov tudi ni zamolčal. Koliko je prestal, je rekel, ve le Bog sam, in to od ljudi, ki so hoteli biti dobri katoličani. Pokvarjen je bil svet, ko sem bil jaz na zemlji," je rekel sv. Frančišek, "toda tako, kakor je ta stari župnik pripovedoval, pa le takrat ni bilo. Angelci so se jokali in celo jaz sem si moral obrisati oči, tako je bilo to pripovedovanje žalostno. Otroci se ga niso naveličali poslušati. Stari župnik je rad imel dolge govore že na svetu, kar tudi ni bilo po volji posebno pevcem na koru, toda jaz in otroci smo ga radi poslušali. Zategadelj ga tudi nisem upal nagovoriti in pripraviti ljubke angeljčke ob zabavo. Zato sem prišel sam nazaj. Toda rečem ti, da sem ponosen na tega svojega sobrata!"

"Ti si vedno ponosen, kadar se gre za tvoje ljudi, in prav imaš! Tudi jaz bi bil, pa večkrat ne morem biti. — Sedaj pa ne morem drugače, da grem sam ponj ker ti si vse preveč boječ in obziren. Oh, ko bi imel le malo več časa! Glej, že prihajajo cele trume in vsakega je treba legitimirati. Porcijunkola je in danes je drugi avgust — preveč dela za enega vartarja. —

"Veš kaj, Peter", je zaupno nagovoril sv. Frančišek, "zapovej zvoniti z vsemi zvonovi, kar jih je v nebesih in prišli bodo vsi sem, tudi župnik — — —"

"Dobra misel, na kar se sam nisem spomnil. Toraj pozvonimo! Če bo ve-

lik naval in obilo ljudstva, lahko tvoj varovanec — župnik — ima pridigo, za kar mu ne bo treba dvakrat reči. Toda med nama rečeno, ti si lepše pridigal in ne da bi se hvalil, tudi jaz takrat o binškoštih jeruzalemski množici — —."

Zvonovi so zazvonili in res, — stari župnik je bil med prvimi. Za njim pa cela vrsta veselih otrok. Sv. Peter mu je namignil, naj stopi bliže.

"Sedaj pa le tiho, otroci; jutri bom vam dalje pripovedoval. Sv. Peter hoče govoriti z menoj!" Na to si je poravnal gube na obleki, katero so mu otroci nekoliko zmečkali in stopil je resnega, toda veselega obraza pred sv. Petra.

"Ali nisi bil ti nekaj časa župnik pri Sv. Mihaelu?" je vprašal sveti Peter.

"Da, bil sem veliko let. Bog naj blagoslovi vse moje nekdanje farane!"

"Ali poznaš ti tam nekega Toničevega Pavla?"

"Kaj bi ga ne poznal! Dober človek je bil, kakor veš, da so Slovenci. Kupil je sam vse šentmihelske zvonove, katere sem tako rad poslušal. Še danes sem se spomnil na nje, ko si z nebeškimi zvonovi ukazal zvoniti.

"Slabega o njem nič ne veš?" je izpraševal nebeški vratar.

"Čakaj, da se spomnim! Da! V časih je rad pozabavljal čez mene in če se ne motim, sva se enkrat skregala; toda upam da mi je že vse odpustil."

"Gospod župnik!" je segel sv. Peter v besedo, "ti ga celo zagovarjaš, ko pa vendar vem, da imaš dovolj vzrokov, da bi ga tožil. Veš kaj, za pričo proti njemu te ne morem rabiti. Moram poizvedeti za koga drugega."

"Pavel Tonič, ali ti je kdaj tukaj navzoči tvoj župnik rekel, da si zabavljač?"

"Da, rekel je!" se je glasil odgovor, kakor klic bedne duše iz groba. Prestrašeno se je ozrl župnik proti kraju, odkoder se je slišal glas. Skoraj bi se bil onesvestil, tako se je ustrašil, kajti Pavlova duša je imela vse znake pogubljenja.

"Pavel, saj si mi odpustil trdo besedo, katero sem rabil v pridigi, ko sem omenil

zabavljače, ki rujejo proti cerkvi in svojemu duhovniku? Ti si pa takrat vse na sebe obrnil. Bil si pa tudi včasih malo trmast!"

"Da! Vedno sem bil trmast in sem hotel, da mora moja obveljati, vi ste pa vedno odnehali zaradi ljubega miru, kakor ste se večkrat izrazili. Zato pa sedaj živate nebeško veselje, dočim se bom moral jaz pokoriti do konca sveta, ker ste me izdali in povedali, da sem bil zabavljač."

"Stoj!" je zaklical sv. Peter nekoliko nevoljen, "ne zato ker je župnik rekel, da si zabavljač, temveč zato, ker si res bil zabavljač od kar si živel — in še celo danes hočeš zabavljati! Tvoj dobri župnik te je hotel braniti, kolikor se je pač dalo brez laži — in ti mu pa še zato očitaš, da te je izdal. Sramuj se, kajti nisi vreden njegove priprošnje!"

Proseče je uprl župnik svoje oči v svetega Petra in ga nagovoril: "Ljubi sv. Peter, imej potrpljenje s Toničevim Pavlom! Glej, to je bila pri njem stara navada in on ni tako hudo mislil, kakor je pa govoril. Malo kritike je včasih dobro. To si sam skusil, ko si še na zemlji vodil svojo cerkev. Sicer pa tudi nisem vsega izvedel, kar se je proti meni govorilo, ker nisem hotel poslušati takih pošt. Mogoče tudi ni bilo vse tako, kakor so pripovedovali o njem, da je govoril, kajti smatral sem ga vedno za resnicoljubnega človeka."

"Vklub temu je Pavel trosil o tebi okrog laži! Ko je v krčmi sedel pri kozarcu, je vedno pripovedoval, kaj je vse o tebi slišal in še večkrat je povečal celo stvar. Rad je tudi pristavil, da sicer ne ve tega gotovo, temveč, kakor je dobil, tako je pa prodal."

"Moj Bog!" je vskliknil župnik, "saj" mi ni to govorjenje prav nič škodovalo."

"To samo tako govoriš!" je odgovoril sv. Peter, "kajti prav dobro še se spominjaš, kako te je to včasih bolelo!"

"Ne ugovarjam, da me ni bolelo; toda tolažil sem se, da je lažje biti obrekovan po krivem, kakor pa če bi bil kriv in ostal

na dobrem glasu. Čast je veliko vredna in še posebno čast svečenika. Kdor pa ima čisto vest, mu tisoč takih obrekovanj nič ne škodi. Vedno sem se držal gesla: Delaj tako, da bo prav in nikogar se ne boj!"

"Ti toraj misliš, da to ni nič, če se govori proti maziljencu Gospodovemu, kakor so govorili farizeji proti Izveličarju? Jaz bi takoj takemu zabavljaju odsakal uho, ali pa, kar bi bilo še boljše, jezik!" je izpregovoril sv. Peter vidno iznevoljen. Toda hitro se je spomnil, da se mu je malo zareklo; stisnil je ustnice in trenutek molčal. Resno je zrl nekaj časa župnika in potem ubogega Toničevega Pavla.

"Ta zemeljski črv te je celo življenje v svoji hudobiji preganjal in te obrekoval. Celo tvoje dobro ime ti je hotel odvzeti! — Le eno je, kar ga je rešilo večne pogube — in to je, da ni vedel, kaj dela. Izveličarjeve besede, izgovorjene na križu — "Oče odpusti jim, saj ne vedo kaj delajo" — veljajo tudi njemu. "Kakor je bil velik tvoj greh," je nadaljeval sv. Peter proti Toničevemu Pavlu, "ki te je pripeljal na rob pekla; satan tamle, še ni izgubil vsega upanja, da te dobi v svoje kremplje, toda — rešen si! Mati božja je tudi veliko pomagala s svojo priprošnjo, kajti molil si večkrat "Češčeno Marijo." Ona je pribežališče grešnikov. Toda vedi, — kdor se pregreši proti duhovniku, ki je namestnik božji na zemlji, se pregreši proti Bogu samemu. Tvoj greh je velik in tvoja kazen mora biti tudi velika. — V vice — do sodnjega dne!"

"Sv. Peter!" je zaklical župnik, "bodi usmiljen in poslušaj! Ne zahtevaj od uboge duše povračila za to, kar sem moral jaz pretrpeti. Sam si rekel, da je bilo pri tem veliko človeške neumnosti. Spomni se tudi, da se je ubogi revež večkrat bolj jezil, kakor sem se pa jaz. Čital sem neke basen o volku, ki je našel kr-

vavi nož. Volk je lizal kri in se pri tem ranil v svoj jezik. Nož je bil vedno krvav in volk je v svoji strasti pojedel svoj lastni jezik. — Bodi usmiljen, ljubi Peter z ubogo dušo! Dovolj je trpela, zato prečrtaj celi račun. Sam ga hočem potem popeljati k Materi božji."

"Lepe so tvoje besede, toda, kaj se bode pa potem reklo, če tak zabavljaj pride v nebesa, dokler ni poplačan račun do zadnjega vinarja?"

"Tudi tu se da pomagati," je odvrnil župnik, "izpusti da gre Toničev Pavel v nebesa, jaz pa grem na mesto njega v vice. Težko bo, toda jaz bom laglje potrpel, kakor pa on, dasi mi bo silno težka ločitev vsled tega, da ne bom gledal Boga —."

"To ne gre!" je odvrnil sv. Peter. "Nikdar! Nebeške postave so take, da nihče, ki je v nebesih, ne more iz njih. Ostati mora celo večnost."

"Še nekaj bi rad povedal", se je oglašil župnik, "ko nimam nobenega vpliva pri tebi, potem bom pa molčal. Glej, na svetu sem priporočal nedolžnim otročičem, naj molijo, veliko molijo za zaslepljene, posebno za take, ki so se pregrešili proti svoji duhovščini. Otroci so me ubogali, molili so in prepričan sem, da še danes molijo. Morda ne vedo več, zakaj molijo, toda molijo!"

Obraz nebeškega vratarja se je razjasnil. Solza mu je stopila v oko. — Ubogi Pavel je pa opazil, da se mu lušči črna sajasta skorja in da ima pod njo lepo belo obleko. Z veselim vsklikom je hitel pred vsemi drugimi v nebeške prostore — — —

Lahen šepet, kakor brenčanje čebelnega roja v junijskem mraku se je slišala molitev otrok iz zemlje: "Daj jim Gospod večni mir in pokoj in večna luč naj jim sveti. Amen."

† Dr. Janez Evangelist Krek, zasnovatelj ideje za združenje Jugoslovanov.

Dr. Anton Korošec, duša gibanja za svobodno Jugoslavijo.

Izjava Ameriških Slovencev.

Slovenska Narodna Zveza na svoji prvi konvenciji dne 16. aprila, 1918, v Cleveland, Ohio, svečano izjavlja:

1. Da smo Slovenci, Hrvati in Srbi en narod.

2. Da mi Slovenci osamljeni ne moremo eksistirati in vidimo rešitev našega naroda samo v političnem združenju s Hrvati in Srbi v svojo samostojno in neodvisno državo.

3. Da morajo biti vsi trije deli jugoslovanskega naroda popolnoma enakopravni in da mora biti ta enakost zagarantirani v osnovnih ali temeljnih državnih zakonih.

4. Da stojimo krepko na stališču principov našega predsednika Wilsona, po katerih ima vsak narod elementarno pravico določati si sam svojo usodo in obliko svoje države.

Vsled tega Slovenska Narodna Zveza kot ameriška organizacija izjavlja:

Da ima jugoslovanski narod v domovi-

ni neovrženo pravico, da si uredi svoje politično in državno življenje v svojem ustavotvornem državnem zboru, ki mora biti izraz prave narodne volje in mora imeti suvereno oblast.

Vendar pa Slovenska Narodna Zveza v Ameriki globoko prepričana, da je edino popolna demokracija za zdrav ekonomski, kulturni in državni razvoj vsakega naroda, predvsem pa jugoslovanskega naroda absolutno potrebna, smatra umestno izjaviti, da mora bodoča ustava našega naroda temeljiti na sledečih modernih demokratičnih osnovah:

1. Popolna svoboda govora in tiska.
2. Popolna verska in politična svoboda.
3. Popolna svoboda pouka.
4. Popolna svoboda združevanja in zborovanja.
5. Splošna, enaka, direktna tajna in proporcijonelna volivna pravica obeh spolov za vse politične in samoupravne zastoje.

6. Najširja avtonomija samoupravnega življenja.

7. Narodni referendum in inicijativa.

8. Odgovornost vseh javnih uradnikov narodu samemu.

9. Popolna enakopravnost vseh državljanov pred zakonom.

10. Odprava plemstva in vseh srednjeveških fevdalnih protidemokratskih pravic.

11. Podržavljenje vseh velikih posestev, ki so v rokah nemških in madžarski magnatov.

12. Rešitev agrarnega vprašanja kot najvažnejšega vprašanja poljedelskega na-

roda Slovencev, Hrvatov in Srbov v smislu socialne pravičnosti.

BULGARI.

Ker je bolgarski narod danes ekpONENT prusostva na Balkanu in ker hrepeni po hegemoniji na Balkanu in z ozirom na dejstvo, da naš narod v starem kraju zahteva združenje Slovencev, Hrvatov in Srbov v eno državo, ni umestno, da hočemo po sili najti sodelovanje z Bolgari proti njih lastni volji, ker bi to nasprotovalo principom izraženim po predsedniku Wilsonu.

IZ SLOVENSКИH NASELBIN.

Važna seja cerkvene slovenske občine v Brooklyn se je vršila dne 22. maja v cerkveni sobi. Po raznih razmotrivanjih izrekli so se vsi navzoči, da žele, da bi tudi brooklynski Slovenci imeli svojo cerkev. Na to se je izvolil poseben odbor, katerega naloga bode poskrbeti vse potrebno, da se to doseže in kako bi se to najlažje doseglo. V odbor so bili izvoljeni poleg g. župnika še sledeči rojaki: Jožef Zidar, Jožef Škrabe, M. Gergurich, Jožef Felicijan, John Kljun, Jožef Staudohar, George Novosel, Martin Rauch. — Sklenilo se je začeti takoj s posebnim cerkvenim stavbenim skladom, ki naj se zbira, da bomo imeli par tisočakov pripravljenih, kadar se kaj začne. Kot podlago tega sklada so se navzoči izrekli, naj se takoj začne podpisovati, koliko bode kdo dal ustanovnine. Podpisali sledeči:

Rev. Kazimir Zakrajšek — plačo celega leta \$500.00; J. Belan \$100.00, — J. Majhen, \$100.00; — Mary Delač, \$50.00; Martin Rauch, \$50.00; Jos. Škrabe, \$50.00; Jos. Felicijan, \$30.00; — Frank Tasotti, \$30.00, — Jos. Gergurich, \$25.00; — George Bauer, \$25.00; — Jozef Hodnik, \$25.00; — John Wesel, \$25.00; — Peter Osterman, \$25.00; — John Anžlovar, \$25.00; — Jožef

Zidar, \$25.00; — L. Kump, \$25.00, — Jožef Staudohar, \$25.00; — Mary Muhvič, \$25.00; — Andr. Žagar, \$25.00; — John Cimprič, \$25.00; — Kat. Schneller, \$25.00; — Frank Tončič, \$25.00; — Marko Zupančič, \$25.00; — Matija Curl, \$25.00; Anton Butina, \$25.00; — Mary Kerkovič, \$25.00; — Agnes Piškur \$25.00; — Jakob Slabič, \$25.00; — Jernej Grum \$25.00; — Veronika Rupe, \$15.00; — Jos. Kump, \$10.00; Agnes Klarič, \$10.00; John Kljun, \$25.00.

Skupaj je 34 oseb podpisalo \$1.520. To je krasni začetek, kajti to ni niti četrtnina vseh onih, ki žele imeti svojo cerkev. Tako je upanje, da bode najmanj \$5.000 podpisanih v ta cerkveni stavbeni sklad. Odbor, ki je bil izvoljen, bode skrbel, da dobe še ostali naši župljani priliko, da se podpišejo. —

Pri tej priliki se je sklenilo, naj možko in žensko društvo pridno prireja razne zabave in prireditve v korist temu skladu.

Po shodu nam je pa naš g. župnik pojasnil pomen in namen Slovenske Narodne Zveze, h kateri je pristopilo takoj 32 članov in članic.

Tako smo Brooklynski Slovenci naredili zopet velik korak dalje, česar se veselimo vsi. — Le krepko naprej za našim

voditeljem po začeti poti. V slogi je moč. Vsi, ki smo enega srca, se združimo v slogi! Za nasprotnike se pa ne zmenimo!

Bridgeville, Pa. Prosim Vas, da mi dovolite nekoliko prostora v nam priljubljenem listu A. M. — V naši cerkvi sv. Barbare smo imeli štirideseturno pobožnost od 4—6. maja. V nedeljo dne 5. maja je bilo zelo lepo, ko je polovico ljudi v cerkvi pristopilo k angeljski mizi. Našemu č. g. župniku so prihiteli na pomoč Rev. John Mertel in Rev. Josip Verhunc. Kar je pa še posebna čast za našo župnijo, je, da smo imeli ob sklepu pobožnosti v svoji sredi slovenskega škofa Rt. Rev. J. M. Koudelka, D. D. Častitljivi starček so imeli krasen govor, najprvo v francoskem, potem poljskem, madjarskem, nemškem, angležkem, slovaškem in slovenskem jeziku. Daljši govori so bili angleški, nemški in slovaški. Mil. g. škofu, č. g. iz Pittsburga in našemu priljubljenemu gospodu župniku se za povzdigo krasne slovesnosti najtopleje zahvaljujemo.

Ivan Vrtačnik.

Forest City, Pa. Malo pozno je, vendar enkrat se le oglašim, kajti pridno prebiram ljubljani nam list Ave Maria. Kakor se je že od nas sporočalo, da se je ustanovilo društvo Krščanskih mater s 67 članicami in se je dne 14. aprila organiziralo. V odbor so bile izvoljene Mrs. Fany Susman predsednica; Mrs. Pavlina Osulin, tajnica. Društvo prav dobro uspeva. Vljudno vabim vse slovenske žene in matere, da pristopite k temu društvu v še večjem številu, da bomo združene in skupno opravljale molitve in prosile pomoči od Boga za nas in naše otroke. Sovražnik je vedno na delu, da bi iztrgal nam in našim otrokom sveto vero.

Temu našemu največjemu sovražniku stopimo nasproti z združenimi močmi, ker v združenju je moč. Drugo nedeljo meseca junija bo slovesni sprejem in vabim, da se jih veliko število prikladi. Katera se želi vpisati, naj se oglasi pri predsednici ali pri tajnici nekaj dni prej, da vemo, koliko vas bo, da vse pripravimo.

Sporočam Vam tudi, da bomo imeli zadnje tri dni v juniju cerkveni "fair", za katerega se že sedaj pripravljamo. Prosim vse rojake, naj podpirajo to prireditve, ker vsak dar je dobrodošel za cerkev, katero imamo na pol podrti. S pozdravom!

Članica Dr. Krščanskih Mater.

St. Mary's Elck Co. Pa. Iz naše naselbine še ni bilo nobenega dopisa, ker je zelo majhna naselbina. Sem se pa jaz ojunčila pisat par vrstic. Tukaj nimamo slovenskega duhovnika, pa vseeno nas obiščejo slovenski duhovnik vsako leto, namreč o Veliki noči. Letos nas obiskali Rev. Vencel Šolar iz reda sv. Benedikta, da so ljudje opravili svojo velikonočno dolžnost. Potrudili so se tudi do ras

v gozd, da smo se tudi mi zamogli udeležiti. Bila je sv. maša s pridigo in skupnim sv. obhajilom pri Mr. Kernerju. Bog jim plačaj za obilen trud!

Naročnica M. A.

Indianapolis, Ind. Cenj. g. urednik: — Ker se iz naše naselbine redkokdaj kaj sliši v ram priljubljenem listu Ave Maria sem se jaz namenil Vam nekoliko poročati. Družino rojaka Louis Fona je obiskala kruta smrt in pobrala je desetletnega sinčka Lojzeta ter prizadejala imenovani družini veliko žalost. Pokojni Lojze je bil v tukajšnji župrijski šoli Presv. Trojice eden najboljših pridnih učencev. Veličasten in ginljiv je bil njegov pogreb. Sv. maše se je udeležila vsa šolska mladina pod vodstvom naših č. šolskih sester, in spremljala krsto iz hiše žalosti v cerkev in po maši nekaj pota proti pokopališču. Žalujočim starišem naše sožalje!

Ne smem pozabiti slavnosti, ki se je vršila v naši cerkvi dne 12. maja. 35 fantkov in 29 deklic je pristopilo k prvemu sv. obhajilu. Marsikomu se je utrnila solza v očesu, ko je videl to nedolžno mladino sprejeti prvič v svoje srce ljubega Jezusa. Cerkev je bila polna do zadnjega kotička in jako lepo okrašena. Naše č. sestre se veliko trudijo za okrašenje cerkve in pa za vzgojo naše mladine, za kar jim gre vsa čast in hvala.

Slovesno smo tudi obhajali praznik Presv. Trojice, kot patrone naše župnije. V klub temu, da imamo tudi veliko nasprotnikov sv. vere, so se društva udeležila sv. maše in parade. Pozdrav vsem naročnikom tega lista!

Poročevalec.

Cleveland, O. Od vseh krajev se bere kaka dobra beseda za Vaš list Ave Maria. Tudi newburžani nočemo zaostati. Pri nas je Ave Maria precej razširjen, pa gotovo vsak katoličan želi, da bi bil še bolj. Ne smelo bi biti hiše brez njega. Dasi smo vsake vrste, rekateri malo gorkejši drugi malo mlačnejši, vendar pa smo še vsi katoličani in želimo ostati taki. Zato ni samo dobro za ras, da beremo list, kot je Ave Maria. Je naravnost dolžnost naša da ga podpiramo in vzdržujemo. Ta misel se kaže povsod stem, da Slovenci pošiljajo prostovoljne darove Ave Maria listu. Ako bi bili mi katoliki za dobro tako vneti, kakor so naši nasprotniki za slabo, imeli bi že gotovo katoliški dnevnik. Pa do tega mora tudi priti. Ljudstvo se vzbuja, čim dalje bolj izpregleduje, da ga osrečiti zamore le to, ako se trdno oklene Boga. Ravno sedaj pa je potreba za to pogumnega nastopa, ko nekateri še dvomi, še poslušajo obljube sanjačev, kateri sanjarijo o nekakih nebesih tukaj na zemlji. Vsa človeška sreča tega in onega sveta je odvisna od Boga. Razvidno je toraj, da le tisti mora biti srečen na zemlji, kolikor je mogoče biti srečen na zemlji, kdor Boga ni zapustil. Da pa se ohrani ljudstvu splošno trdna vera, pa ne zadostu-

je danes samo pridiga, treba je enakomerno tudi dobrega čtiva. Treba nam je listov, ki bodo neustrašeno pobijali zmoto in vse krive nauke ter tudi razkrinkali proglasitelje teh raukov in njih nakane. Tak list želimo, da bi Ave Maria vedno bil. Opušča naj popolnoma vsa politična uprašanja, ali saj take, ki se jih le more izogniti, na strani. Mi moramo imeti nabožni list, ki se nikdar ne izpostavi nevarnosti zamere od politične strani. Ave Maria mora biti list, katerega bode vsak verni človek razširjal in se mu ne bode moglo očitati, da dela za eno ali drugo stran politike. V preteklosti menim, da ni bilo veliko pogrška v tem, tako pa tudi zanaprej ne sme biti. Tako upamo, da bode Ave Maria deloval, ne samo zopet deset let, kakor do sedaj ampak, da bode Ave Maria še vedno glasilo slovenskih katoličanov v Ameriki, ko bodo že naših otrok otroci osiveli starčeki, in ko o vsih proti verskih slovenskih listih že dolgo nebo ne duha ne sluha več. To voščimo listu Ave Maria vsi katoliški Slovinci iz Newburgh, O.

I. H. O.

Newburgh, O. Z veseljem pričakujem majnikovo izdajo Ave Maria. Larsko leto smo se, kar spulili za njo. Letos pa že tudi prežimo na pismoonošo, da jo čim prej dobimo v roke. Zelo radi pa prebiramo v Ave Maria novice iz slovenskih župnij širem Amerike. Tako se nam zdi, kakor bi bila to pisma od drugih članov veliki družine slovenske. Zato skušam tudi jaz napisati iz naše naselbine par vrstic.

O družtvih je skoraj nepotrebno govoriti.

Že tolikokrat je bilo pisano v enem ali pa drugem listu o njih. Omenim samo to, da imamo tudi mi društvo sv. Imena, in sicer, deški, mladeniški in moški odelek. Za žene in dekleta je preskrbljeno ravno tako, imamo dr. sv. Rešnjega Telesa za žene, Marijino družbo za dekleta, in potem "kandidatinje" ali društvo deklic pod 14 leti, katere potem, ko dopolnijo 15 leto stopijo v dekliško društvo. Vsa ta društva so že jako močna, posebno pa dr. sv. Reš. Telesa, ki šteje nekako 150 članic, ako ne več.

"Oj šmarnica prekrasna stvar!" Kako ljubka je šmarnica! Bela in čista, vendar pa povešajoča svoj nežni obrazek ponižno na zemljo. Tako krasna je pa tudi majnikova pobožnost. Pri nas imamo šmarnice vsak večer in vsak večer je polna cerkev ljudi. Zdi se nam, kakor bi bile šmarnice "Lurški Majnik", ker tako lepo popisujejo lurške dogodke. Srečna Bernardka, ki nisi več na svetu v današnjih hudih in nemirnih časih! Srečni bomo tudi mi, kadar pride čas, da zapustimo ta zbegani svet, ako bodemo stanovitni v ljubezni do nebeške Matere, kakor si bila ti.

Tudi naši mali se na posebni način prizadevajo pokazati svojo ljubezen do Marije. V velikem številu prihajajo k sv. obhajilu. Do 240 jih pride vsak dan pred sedmim zjutraj v

cerkev, da polože šopek teh zlatnih rožic na altar nebeški Materi. Vsak dan darujejo sv. obhajilo za en splošen namen.

Gotovo bode Marija uslišala njih prošnje "za mir, za stariše, za grešnike" in tako dalje.

V cerkvi sv. Lavrencija so bile prerovljene vse slike in altariji meseca aprila. Delo je jako krasno in podobe izgledajo, kakor žive osebe. Vse stroške za to so nekateri ljudje prostovoljno vzeli nase. Eden za eno podobo, drugi za drugo. Tudi tukajšna katoliška družva, kakor dr. sv. Jožefa, sv. Lavrencija, sv. Antona, sv. Ane, sv. Alojzija in Matere Božje, Dekliško društvo, so veliko pomagala pri tem.

Omenim naj še to, da nas malo jezi, ker pri nas nimamo, kake take slavnosti, kakor jo bodo imeli naši sosedje pri sv. Vidu ali pa Slovenci v Lorainu. Nova maša je velika in vesela slavnost. Zato pa bi tudi mi radi imeli kaj takega, pa nimamo prav robenega upanja še za veliko let. In vendar vedno slišimo, kako lahko življenje imajo duhovniki in kako se hitro obogate. Kako je to, da tako malo mladeničev ubere pod noge to rožnato pot in da stariši velikokrat tako neradi dajo dovoljenje svojemu sinu zato? Kdo nam bo pomagal iz te soteske, mi si nemoremo. Prosimo toraj Gospoda vinograda, da pošlje delavcev v svoj vinograd.

I. H. O.

Cleveland, O. Zopet Vas nadlegujem s tem pismom. Najprvo se Vam moram zahvaliti za tako lepo in krasno 10. številko Ave Maria, da si človek ne more lepoše misliti. Tako krasne slike in povesti morajo vsakega razveseliti. Častitam Vam k desetlenici, da bi še zanaprej tako napredovali, kakor dosedaj. Tukaj v Clevelandu gremo krepko naprej in čč. gg. Ponikvar in Novak se veliko trudita z nami. Da nas je še nekaj dobrih ljudi, pričča to, da se še precej dobro odplačuje dolg va šoli in če bode božja volja, bomo še imeli novo cerkev.

M. W.

ZAHVALE.

Moj osem mesecev stari sinček je bil na smrt bolan, tako, da je vsakdo, ki ga je videl, obupal nad njegovim zdravjem. Klical sem Marijo na pomoč in otrok je ozdravel. Toraj kličem — hvala Tebi o Maria!

Anton Martinčič, Kansas City Kans.

Iz srca se zahvalim najsv. Srcu Jezusovemu in nebeški Kraljici Mariji za uslišano prošnjo. Imela sem velike bolečine v nogah celih 17 let. Vsakovrstna zdravila niso nič pomagala. Nazadnje sem se zatekla k nasv. Srcu Jezusovemu in Mariji in sedaj sem popolnoma zdrava. Zato se sedaj javno zahvaljujem.

Johana Kolar, Cleveland, O.

Javno se iz srca zahvaljujem Prečisti Devici Mariji in presv. Srcu Jezusovemu za večkratno uslišanje posebno v bolezni.

Mary Wintar, Cleveland, O.